

როაღდ ამუნდსე

უნდა შევადღოთ
ხალხი ნამუსზე,
- ყველაზე ლამაზ,
კრიალა ვარსკვლავს,
ამომავალ მზეს
შუბლზე რომ აკრავს,
მისცეს სახელი
- როაღდ ამუნდსენ.
პარასკევია,
თოთხმეტი დეკემბერი.
მთელ ქვეყანაზე
მწუხარების
გაისმის ზარი
და დედამიწას
სწვდება გულამდე.
ზოგი ორ წუთს გლოვს,
ზოგისთვის კიდე
სიკვდილის დღემდე
გასტანს და გასძლებს
ეს ვაჟკაცობა
და სიგულადე.
მე თვითონ გავხდი
ეხლა სხვა კაცი
და ჩემო თავო გთხოვ და გიბრძანებ:
- ხმა ამოიღე,
სიტყვა დასძარი,
ამ ვაჟკაცობას
ნუ უღალატებ,
ხალხსაც მიმართე,
გული გაუხსენ,
მაგრამ რას იტყვი
ამაზე უფრო
მომხიბლავ ლამაზს,
პოემა არი
ორი სიტყვა:
- როაღდ ამუნდსენ.
შორიდან მდევდა
ეს სახელი
და ეს ამბავი,

და მოგონებაც
ნუ იქნება
დასაძრახავი.